

יש לי המון זיכרונות מהקיבוץ, ומסבא, שמלווים אותי בחיים. אני רוצה לשתף אתכם בזיכרון אחד, שמלווה אותי בהמון מקומות בחיים.

אני לא זוכר מתי בדיוק הייתה הפעם הראשונה ששיחקנו שח-מט, אבל אני כן זוכר שידעתי לקרוא אנגלית, ושהמשחק היה מאוד ארוך. הוא התארך זמן רב לא כי הייתי יריב ראוי בשום צורה, אלא כי אחרי כל מהלך שאלתי אם הוא טוב או לא. שאלתי נענתה בהסבר מעמיק וארוך על סוגי מהלכים וטקטיקות. למרות הסבלנות האינסופית שלך להסביר לי על מהלכים, תמיד הדגשת שכל מה שאתה יודע - למדת מספרים. אף אחד לא נולד רב-אומן, אבל כל דבר, אפשר ללמוד. את אותם ספרים כתבו גדולים וטובים ממך, כך אמרת, ותמיד עדיף ללמוד מאנשים אחרים, מאשר לחשוב שכל הידע נמצא אצלך. נתת לי ספר שח-מט למתחילים, והתחלתי לקרוא. הספר לא היה כמו ספרי המדע הבדיוני או ספרי המתח שהייתי רגיל אליהם, אבל אני רציתי להבין איך אפשר ללמוד כל דבר, גם אם הוא מסובך כמו שח-מט. לאחר כמה ניסיונות זנחתי את הספר, וכמובן שבכל משחק שלנו מאז הפסדתי, אבל למדתי ממך לקח מאוד חשוב:

כדי להצליח - צריך לעבוד קשה. צריך להתחיל מלמטה בבסיס, ולעבור שלב אחרי שלב - כמו בבניין. בנין שיסודותיו רעועים יתפרק במשב רוח קלה, וכדי לבנות ידע - חייבים להעמיק וללמוד כל בסיס ובסיס. לא תמיד זה קל, לא תמיד זה מעניין, מרתק ומרגש, ולא תמיד רואים את היעד בקצה-אבל למרות הכל הוא שם. עיגול פינות, או קיצורי דרך, מובילים לתוצאה ההפוכה, ומתגלים מהר מאוד כמארכי דרך.

השיעור הזה מלווה אותי לכל מקום, ולכל דרך שבה אני הולך בחיים.

אלדד

